

Arrest

nr. 220 620 van 30 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN NIJVERSEEL
Herpoel 30
1840 LONDERZEEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat H. VAN NIJVERSEEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 12 december 2016, verklaart er zich op 22 december 2016 vluchteling.

1.2. Op 20 november 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Tadzjiek te zijn. U bent afkomstig van Shamshapur (district Surkhrod, provincie Nangarhar). U kent uw geboortedatum niet maar verklaart zesentwintig jaar oud te zijn. U bent getrouwd en hebt twee kinderen. U baatte in uw dorp een winkel uit in algemene voeding.

U verklaart dat u geregeld naar Jalalabad ging om daar inkopen te doen voor uw winkel. Op een dag werd u daar aangesproken door vijf mannen die zich voorstelden als leden van de Taliban. Ze vroegen u een bom mee te smokkelen naar de stad die u daar dan aan iemand zou moeten afgeven. U vroeg bedenktijd. Enkele dagen later kwam er een dreigbrief aan bij u thuis. Daarin werd gezegd dat ze nog geen antwoord van u hadden gekregen. Anderhalve maand later kreeg u een tweede brief waarin ze hun eisen herhaalden. U nam beide brieven mee naar het districtshuis en diende daar een klacht in. Enkele dagen later kwam er een derde brief aan. Ze zeiden dat ze wisten dat u de autoriteiten op de hoogte had gebracht en dat ze u zouden doden. U ging vervolgens opnieuw naar het districtshuis om een klacht in te dienen. Daar zeiden ze u dat ze u niet konden helpen. U besloot het land te verlaten. U was zes maanden onderweg en via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, enkele u onbekende landen en Duitsland bent u naar België gekomen. Op 22 december 2016 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban gevisieerd wordt. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een kopie neer van uw eigen taskara, van de taskara's van uw vrouw, uw twee kinderen en ouders. Verder bezorgt u volgende originele documenten: uw huwelijkscertificaat, drie dreigbrieven van de Taliban, twee klachtenbrieven van de politie alsook de enveloppe waarin deze documenten aan u werden bezorgd.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Shamshapur dorp gelegen in Surkhrod district in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst bent u onduidelijk over uw gebruikte namen. Zo verklaart u S.T. te heten en nooit een andere naam te hebben gebruikt (CGVS, p.3). Echter wat later tijdens het gehoor blijkt u op Facebook de naam S.A. te gebruiken. De informatie in het administratief dossier geeft ook aan dat u zich in Bulgarije registreerde onder de naam S.A.S.H.. Hiermee geconfronteerd zegt u dit gedaan te hebben uit angst om gedeporteerd te worden. U voegt er nog aan toe dat andere jongens u hadden aangeraden om uw echte naam niet te geven (CGVS, p.4). Deze uitleg weet echter geenszins te overtuigen. Door geen klaarheid te scheppen over uw gebruikte namen en identiteiten wordt uw geloofwaardigheid in ernstige mate aangetast.

Het is bovendien opvallend dat u de Afghaanse kalender niet kan hanteren. Zo zegt u wel de namen van enkele maanden te kennen, maar weet u niet welke na de andere komt. Ook bij het huidige jaar twijfelt u, om dan toch correct 1396 te noemen. U zegt zelf dat dit komt omdat u ongeschoold bent (CGVS, p.4).

Echter om een kalender te kunnen hanteren, is niet noodzakelijk een vorm van geschooldheid vereist. Zeker van u als winkeluitbater mag toch verwacht worden dat u een kalender beheerst om uw dagdagelijkse activiteiten te kunnen uitoefenen.

Wat betreft uw verklaring als zou u een ongeletterde winkelier zijn geweest, kunnen volgende zaken worden opgemerkt. Zo zegt u niet naar school te zijn geweest omwille van de gevechten in uw land, er was geen plaats om te studeren. U noemt vervolgens wel twee scholen in Shamshapur. Naar een van de twee zouden uw zussen naar school gaan. Gevraagd waarom zij wel zouden kunnen gaan en u niet, zegt u dat de school al lang bestaat maar dat de Taliban niet toelieten dat de mensen gingen. Gevraagd wanneer ze dan opnieuw open zou zijn gegaan, antwoordt u misschien drie jaar geleden (CGVS, p.10). Dat u van het wel of niet open zijn van scholen zo slecht op de hoogte bent, is niet te begrijpen voor iemand die beweert zijn hele leven in het dorp te hebben doorgebracht. U weet trouwens ook niet of er scholen zijn in het districtscentrum Sultanpur (CGVS, p.10). Nochtans bent u in Sultanpur geweest voor het afhalen van uw taskara en het indienen van uw klachten bij de politie. Ook als u naar Jalalabad gaat, passeert u via Sultanpur. Het is erg vreemd dat u als zesentwintigjarige man met kinderen niet meer weet over scholen in uw onmiddellijke leefomgeving.

Ook over uw verdere loopbaan legt u merkwaardige verklaringen af. Zo zou u in de drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan een winkel hebben uitgebaat. Vooreerst valt op te merken dat u geen enkel bewijsstuk voorlegt in verband met het uitbaten van die winkel. Gevraagd wat dan uw beroepsactiviteiten waren vooraleer u begon met het uitbaten van de winkel, zegt u eerst dat u niet werkte, dat u in het dorp rondhing met uw vrienden. Als het CGVS opmerkt dat dit toch bizar zou zijn, want dat dit zou betekenen dat u tot uw tweeëntwintigste niets gedaan zou hebben, zegt u plots soms in de bouw te hebben gewerkt, dat u daarmee startte toen u zeventien was en dat u dat één of twee keer per maand deed. U verklaart dat uw broer werkte en genoeg verdiende (CGVS, p.12). Eerder had u al verklaard dat uw vader tien jaar geleden is gestorven (CGVS, p.5). Het is in dergelijke situatie echter weinig geloofwaardig dat u niet regelmatig aan het werk zou zijn geweest tot uw tweeëntwintigste. Het lijkt er veeleer op dat u geen zicht wilt geven op uw ware beroepsactiviteiten.

Verder blijkt uit tal van antwoorden op vragen over de regio waar u beweert woonachtig te zijn geweest, dat uw kennis eerder (slecht) ingestudeerd is en dat u over heel wat zaken geen informatie kan aanleveren. Zo kan worden betwijfeld dat u überhaupt bent opgegroeid in een rurale omgeving zoals u zelf beweert. Gevraagd naar hoe uw familie momenteel financieel overleeft, antwoordt u dat ze vierhonderd kippen houden. U beweert evenwel dat een kip na een maand of anderhalve maand haar eerste ei legt (CGVS, p.6). Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat een kip pas na ongeveer zestien weken een eerste ei produceert. U zegt nog dat u er niets over weet omdat u altijd druk was in uw winkel (CGVS, p.6). Dit kan niet overtuigen, te meer het houden van kippen blijkbaar een belangrijke bron van inkomsten zou zijn voor uw familie.

Ook uw geografische kennis van de regio waar u steeds zou hebben gewoond, laat sterk te wensen over. Zo zijn de dorpen Watapur, Ahmadzai en Mastikhel u onbekend. Nochtans zijn ze allen gelegen op de weg die u moest nemen om van Shamshapur, het dorp waar u woonde, naar Jalalabad te reizen om uw inkopen te doen. Ook enkele dorpen die in de buurt liggen van Shamshapur zijn u onbekend. Zo kent u Seidan Foladi en Mogul Khel niet. Over Adamkhel zegt u dat het achter jullie ligt, al kan u niet verder verduidelijken wat u daarmee bedoelt (CGVS, p.21). Ook het dorp Khairabad situeert u totaal verkeerd, u zegt dat het verder dan Dusaraka ligt (CGVS, p.22). De informatie toont nochtans aan dat Dusaraka op de weg naar Jalalabad ligt, terwijl Khairabad is de tegenovergestelde richting gelegen is, meer bepaald op de weg naar het district Khogyani.

Ook over incidenten in uw beweerde regio van herkomst, bent u erg slecht op de hoogte. Zo zegt u dat jullie malik, malik Z., om het leven kwam bij een incident met de Taliban. Gevraagd om hem te beschrijven, komt u niet verder dan dat hij een lange witte baard had en een goede man was. Hij was nochtans de malik van uw eigen dorp, dus is het uiterst vreemd dat u niet meer informatie kan aanleveren. U verklaart dit door te zeggen dat u hem maar één keer hebt gezien, wat toch erg onwaarschijnlijk is mocht u werkelijk in dat dorp hebben gewoond. U zegt vervolgens dat hij is omgekomen omdat de Taliban een bom onder zijn auto plaatsten. Die bom zou zijn ontploft toen hij op weg was naar Jalalabad (CGVS, p.9). Dit komt echter helemaal niet overeen met de informatie die beschikbaar is op het CGVS (toegevoegd aan het administratief dossier). Daarin is namelijk beschreven dat hij om het leven kwam toen hij werd neergeschoten tijdens het bijwonen van een begrafenis. U slaagt er overigens niet in enig ander incident in uw regio te beschrijven of nader toe te lichten. Gevraagd naar incidenten tussen de Taliban en de politie, kan u enkel zeggen dat er veel gevechten zijn en dat de Taliban meestal winnen (CGVS, p.9). Uit informatie beschikbaar op het CGVS en toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat er meerdere incidenten waren tussen de Taliban en de politie waarbij zelfs doden vielen. Dat u, als winkelier, niet meer concrete informatie hieromtrent kan aanleveren, is uiterst eigenaardig. U verklaart dat u met uw klanten enkel over koopwaar praatte en dat u geen andere zaken met ze bediscussieerde (CGVS, p.21). Dit is echter opnieuw uiterst ongeloofwaardig.

In die zin is het ook opvallend dat u niet weet of de laatste verkiezingen die in Afghanistan werden georganiseerd presidentsverkiezingen waren of lokale verkiezingen. U zegt dat u niet bent gaan stemmen. Meer nog, u zegt dat er in uw dorp niet kon gestemd worden (CGVS, p.12). Uit informatie beschikbaar op het CGVS (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat de meest recente verkiezingen de presidentsverkiezingen van 2014 waren. Er waren toen wel degelijk stemkantoren in het dorp vanwaar u zegt afkomstig te zijn, namelijk een in de Shaheed Adam Khan school en een in de meisjesschool.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Die ongeloofwaardigheid kan echter ook afgeleid worden uit volgende vaststellingen. Zo slaagt u er niet in de vijf mannen van de Taliban die u zouden hebben aangesproken te beschrijven. U houdt het bij een stereotiep beeld: ze hadden een lange baard, droegen een tulband en wapens en hadden hun gezicht bedekt (CGVS, p.15). U zegt dat u ze niet kan vergeten, maar u kan geen enkel specifiek kenmerk van een van deze vijf mannen aanleveren (CGVS, p.16). Waar u bij DVZ (vragenlijst van 4 juli 2017, vraag 5) trouwens nog zei dat de Taliban u vroeg om met hen samen te werken, blijkt op het CGVS dat die vraag tot samenwerking al wel heel specifiek was. U zegt namelijk dat ze u vroegen om bommen binnen te smokkelen in Jalalabad. Gevraagd waarom u deze specifieke vraag aan uw persoon niet eerder hebt vermeld, zegt u dat de tolk u tijdens het eerste interview niet voldoende tijd heeft gegeven en dat er werd gezegd dat u in het tweede interview meer details zou kunnen geven (CGVS, p. 18). Ten eerste is de vraag om een bom binnen te smokkelen bezwaarlijk een detail te noemen. Ten tweede werd u bij het begin van het interview op het CGVS gevraagd of het interview bij DVZ goed was verlopen en maakte u op dat moment geen enkele melding van een probleem met de tolk (CGVS, p.2).

Nog andere verklaringen het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag. Zo sprak u bij DVZ over twee dreigbrieven, terwijl op het CGVS plots sprake blijkt te zijn van drie dreigbrieven. U zegt opnieuw dat de fout bij de tolk lag, hij zou geen echt Dari hebben gesproken en u onder druk hebben gezet (CGVS, p.19). Zoals hierboven aangehaald kan dit niet als argument worden aanvaard. Wat betreft de plaats van aankomst van deze dreigbrieven, legt u tijdens het gehoor op het CGVS inconsistente verklaringen af. Eerst zegt u dat al de dreigbrieven zijn aangekomen in uw winkel (CGVS, p.14). Even later zegt u dat de eerste en tweede dreigbrief in uw winkel aankwamen, dat u niet meer naar uw winkel durfde te gaan en dat de derde dreigbrief bij u thuis aankwam (CGVS, p. 18).

Uw relaas is niet alleen tegenstrijdig, u maakt bovendien niet duidelijk waarom de Taliban u zou uitkiezen om die bommen binnen te smokkelen. U zegt dat ze u uitkozen omdat u niet altijd werd gecontroleerd aan de checkpoints; men zou u daar hebben gekend (CGVS, p.16). Nochtans had u eerder gezegd dat ze u bijvoorbeeld aan het checkpoint van Sehet Ama (ziekenhuis in Jalalabad) niet kenden (CGVS, p.8). Elders tijdens het gehoor verklaart u ook dat in uw dorp bijna iedereen lid is van de Taliban. Waarom ze u dan nog nodig hadden, is dan ook volstrekt onduidelijk. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat de gedwongen rekrutering door de Taliban die u aanhaalt in het geheel niet overeenstemt met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie rapport toegevoegd aan administratief dossier). Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De kopieën van uw taskara en die van uw ouders, uw kinderen en uw vrouw moeten uw herkomst bewijzen. Daarbij is het opvallend dat de taskara van u en uw vader bijna exacte kopieën zijn. De handtekeningen zijn zo goed als identiek en bovendien met dezelfde balpennen gezet. Toch eigenaardig, wanneer blijkt dat uw taskara is uitgegeven in 1394 en die van uw vader in 1396. Het volgnummer van de taskara van uw vader, namelijk 22335996, verschilt trouwens maar drie cijfers van het uwe, namelijk 22335993. Dat taskara's die met twee jaar verschil worden uitgegeven, slechts drie cijfers zouden verschillen, is op zijn minst opmerkelijk te noemen. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Dat uw herkomst aan de hand van een taskara kan worden aangetoond, wordt hiermee weerlegd. Ook de huwelijksakte is geen bewijs van uw beweerde herkomst. Het argument van valse documenten gaat ook op voor de dreigbrieven van de Taliban en de klachtenbrieven bij de politie. Deze stukken kunnen op geen enkele manier uw ongeloofwaardig bevonden herkomst ombuigen.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de

Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afgaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 13 september 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS, p.2). U werd tijdens het gehoor geconfronteerd met het feit dat u het aan de hand van uw verklaringen niet aannemelijk maakt dat u uit de door u beweerde streek van Afghanistan komt. U werd er nogmaals op gewezen dat het belangrijk is voor het CGVS om een zicht te krijgen op uw reële situatie, maar dat u dat niet mogelijk maakt. U werd duidelijk gemaakt dat het Commissariaat-generaal op deze manier uw nood aan bescherming niet correct kan beoordelen. Naar het einde toe van het gehoor op het CGVS werd u er op gewezen dat er nog steeds getwijfeld werd aan uw beweerde herkomst uit Surkhrod of in ieder geval aan uw recente herkomst uit het district. U blijft echter bij uw verklaringen omtrent uw herkomst (CGVS, p.23). Deze zijn echter onhoudbaar omwille van bovenstaande redenen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dus dat u niet de waarheid hebt verteld over waar u verbleven hebt voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde herkomst uit het dorp Shamshapur in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar, gelet op (a) zijn uiteenlopende verklaringen inzake zijn naam, (b) zijn onkunde bij het hanteren van de Afghaanse kalender, (c) zijn gebrekkige kennis over de scholingsmogelijkheden rond zijn beweerde dorp van herkomst, (d) het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen inzake zijn beweerde loopbaan, (e) zijn incorrecte verklaringen in verband met kippen terwijl het houden van kippen voor zijn familie een belangrijke inkomensbron zou zijn, (f) zijn gebrekkige geografische kennis van zijn beweerde regio van herkomst, (g) zijn gebrekkige kennis over veiligheidsincidenten in zijn beweerde regio van herkomst, (h) zijn onjuiste verklaringen in verband met de laatste verkiezingen in Afghanistan; (ii) aangezien geen geloof kan worden gehecht zijn beweerde herkomst uit het dorp Shamshapur in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar, evenmin geloof kan worden gehecht aan de beweerde vervolgingsfeiten die er zich zouden hebben voorgedaan; (iii) zijn verklaringen over de talibanleden die hem bedreigden stereotiep zijn; (iv) zijn verklaringen tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tegenstrijdig zijn met zijn verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken; (v) hij niet aantoonde waarom precies hij door de taliban zou zijn uitgekozen; (vi) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker onder meer als volgt:

“Het is inderdaad zo dat meneer tijdens zijn verhoor op het CGVS niet helemaal eerlijk is geweest. Meneer heeft een zeer zware reisweg ondergaan en heeft enorme angst om teruggestuurd te worden. Tijdens zijn reisweg werd hij met agressieve politiemannen, overheidspersoneel ... geconfronteerd waardoor zijn vertrouwen in alles en iedereen zwaar geschonden is. Op aanraden van andere landgenoten heeft hij dan ook niet helemaal eerlijk zijn verhaal durven doen.

Na het zoveelste gesprek met zijn raadsman en sociaal assistente is meneer nu echter wel bereid om de volledige waarheid te vertellen.

Meneer is wel degelijk van Afghaanse nationaliteit, maar hij zelf werd in Pakistan geboren. Zijn ouders waren voor zijn geboorte reeds naar daar gevlucht.

Zijn moeder zou hem daar ingeschreven hebben als M.H.S.A.

Eind 2014 was meneer zijn ID kaart in Pakistan vervallen.

De politie kwam langs bij meneer om hen vragen te stellen, na enkele weken in de gevangenis te hebben verbleven werd meneer en diens familie gerepatrieerd naar Afghanistan.

In Afghanistan verbleven ze een 6 tal maanden in het huis van zijn vader in Shamshapur.

De vader van meneer overleed in Pakistan omwille van een ziekte.

De moeder van meneer is gehandicapt en loopt met krukken.

Meneer maakte aan zijn huis in Shamshapur een soort winkeltje met voeding en dergelijke. Hij bracht ook eten naar enkele checkpoints met zijn motorfiets.

Op een gegeven moment kwam de taliban bij hem langs. Deze wouden dat meneer zich bij hen vervoegde, maar meneer wou dit helemaal niet.

Meneer stelt dat hij geen onschuldigen wou gaan vermoorden. Dat hij als enige man in huis voor zijn kinderen, vrouw én moeder moest zorgen.

De talibs bleven hem echter lastig vallen. Zij wouden dat meneer hun hielp bij een aanslag op een checkpoint waar meneer ging leveren.

Meneer wou dit echter niet en ging naar het politiekantoor in Surkhrod district om klacht neer te leggen tegen de leden van de taliban die hem kwamen afdreigen.

De politie nodigde de verantwoordelijke van het dorp uit (professor?) om hen over verzoeker vragen te stellen, maar zeiden uiteindelijk dat ze niets voor meneer konden doen dat hij naar het hoofdkantoor diende te gaan.

Meneer deed dit, maar ook daar zeiden ze dat ze niet konden doen om meneer te helpen.

Meneer besloot zijn land te verlaten.

Zijn vrouw, moeder en twee kinderen bleven achter in Afghanistan.

De taliban kwam er nog meerdere keren langs om achter meneer te zoeken."

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn vluchtrelaas in onderhavig verzoekschrift op meerdere punten ingrijpend wijzigt, zonder dat hij hiervoor een afdoende verklaring biedt.

Verzoeker, die eerder voorhield zijn hele leven tot aan zijn vertrek naar België in het dorp Shamshapur in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar te hebben verbleven, stelt nu plots in zijn verzoekschrift dat hij in Pakistan is geboren en na te zijn gerepatrieerd gedurende een zestal maanden in het huis van zijn vader in het dorp Shamshapur in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar te hebben verbleven. Hij diende zijn land van herkomst, Afghanistan, vervolgens te verlaten ten gevolge van bedreigingen uitgaande van de taliban die zijn medewerking eisten bij het plegen van een aanslag op een checkpoint waar hij voedingswaren leverde.

Ter verschoning van het leugenachtig karakter van zijn eerdere verklaringen over zijn identiteit en herkomst voert hij aan dat hij een "zeer zware reisweg" had waarbij hij werd geconfronteerd met "agressieve politiemannen, overheidspersoneel" "waardoor zijn vertrouwen in alles in iedereen zwaar geschonden is". Hij stelt dat hij een enorme angst heeft om teruggestuurd te worden en dat hij op aanraden van andere landgenoten "niet helemaal eerlijk" zijn verhaal durfde te doen.

Vooreerst dient er op gewezen dat aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land waar hij internationale bescherming vraagt, inherent het vertrouwen is verbonden in die autoriteiten. Dat verzoeker een zware reisweg zou hebben gehad en hierbij zou zijn geconfronteerd geweest met agressieve politiemannen en overheidspersoneel waardoor zijn vertrouwen in alles en iedereen is geschonden, kan dan ook niet worden aangenomen als verschoning voor zijn leugenachtige verklaringen en zijn poging om de Belgische asielinstanties doelbewust te misleiden. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en om die reden de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ten aanzien van verzoeker werd van bij de aanvang van zijn asielprocedure benadrukt dat hij steeds de waarheid dient te vertellen, *quod non in casu*. Dit klemmt des te meer daar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing reeds terecht vaststelde dat verzoekers verklaringen inzake zijn naam geenszins coherent blijken ("Vooreerst bent u onduidelijk over uw gebruikte namen).

Zo verklaart u S.T. te heten en nooit een andere naam te hebben gebruikt (CGVS, p.3). Echter wat later tijdens het gehoor blijkt u op Facebook de naam S.A. te gebruiken. De informatie in het administratief dossier geeft ook aan dat u zich in Bulgarije registreerde onder de naam S.A.S.H.. Hiermee geconfronteerd zegt u dit gedaan te hebben uit angst om gedeporteerd te worden. U voegt er nog aan toe dat andere jongens u hadden aangeraden om uw echte naam niet te geven (CGVS, p.4). Deze uitleg weet echter geenszins te overtuigen. Door geen klaarheid te scheppen over uw gebruikte namen en identiteiten wordt uw geloofwaardigheid in ernstige mate aangetast.”). In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker nog een andere naam (M.H.S.A.) aan, zonder nadere toelichting over het intussen circuleren van vier verschillende namen. In tegenstelling met zijn bewering in onderhavig verzoekschrift, getuigt dergelijke houding geenszins van een bereidheid tot medewerking om de volledige waarheid te brengen. Dat verzoeker eerder in zijn asielprocedure leugenachtige verklaringen aflegde over kernaspecten van het relaas aan de basis van zijn beweerde nood aan internationale bescherming, doet afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid, alsook aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vluchtrelaas.

Het voorgaande klemmt eens te meer aangezien verzoeker nalaat om in zijn verzoekschrift de Belgische asielinstanties alsnog een gedetailleerd en doorleefd beeld te schetsen van zijn levensomstandigheden voorafgaand aan zijn komst naar België.

Behalve dat zijn ouders reeds naar Pakistan vluchtten vóór zijn geboorte, dat in Pakistan zijn “ID kaart” eind 2014 was vervallen, waarna de politie langskwam “om hen vragen te stellen” en hij “enkele weken” in de gevangenis verbleef om vervolgens met zijn familie te worden gerepatrieerd naar Afghanistan, dat zijn vader in Pakistan overleed aan een ziekte en dat zijn moeder gehandicapt is en met krukken loopt, geeft verzoeker immers geen enkele concrete informatie over zijn beweerde bestaan als Afghaan in Pakistan. Verzoeker laat na om *in concreto* uiteen te zetten waarom zijn ouders ooit van Afghanistan naar Pakistan vluchtten, welk statuut hij en zijn familie gedurende al die jaren in Pakistan hadden, welke familieleden hij precies heeft (in zijn verzoekschrift is immers enkel sprake van zijn ouders, echtgenote en kinderen), waar zijn Pakistaanse “ID kaart” precies voor staat, welke scholing en/of werkzaamheden hij en zijn familieleden eventueel hadden in Pakistan, waar zij precies verbleven in Pakistan, wat de precieze omstandigheden waren van zijn gevangenschap, hoe de deportatie van hem en zijn familie precies verliep, onder welke omstandigheden zij in Afghanistan zouden zijn teruggekeerd en zo meer. Gelet op het gestelde in artikelen 48/5, § 3 en 57/6, § 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, is het verschaffen van een duidelijk beeld over deze elementen wel degelijk relevant bij de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming. Bovendien brengt verzoeker evenmin enig stuk bij ter staving van zijn beweerde verblijf in Pakistan of van zijn voorgehouden repatriëring naar Afghanistan. Gelet op het leugenachtig karakter van zijn eerdere verklaringen, kan aan de door verzoeker voorgelegde stukken in dit kader (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) geen enkele bewijswaarde worden toegekend. Inzake verzoekers nood aan internationale bescherming kunnen dan ook enkel zijn (nieuwe) verklaringen worden beoordeeld.

Het vage, beperkte en niet-doorleefde karakter van de “nieuwe” verklaringen in onderhavig verzoekschrift doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Verzoeker slaagt er heden nog steeds niet in om alsnog zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. In zoverre verzoeker zich beroept op de problemen met de taliban stelt de bestreden beslissing vast als volgt:

“Zo slaagt u er niet in de vijf mannen van de Taliban die u zouden hebben aangesproken te beschrijven. U houdt het bij een stereotiep beeld: ze hadden een lange baard, droegen een tulband en wapens en hadden hun gezicht bedekt (CGVS, p.15). U zegt dat u ze niet kan vergeten, maar u kan geen enkel specifiek kenmerk van een van deze vijf mannen aanleveren (CGVS, p.16). Waar u bij DVZ (vragenlijst van 4 juli 2017, vraag 5) trouwens nog zei dat de Taliban u vroeg om met hen samen te werken, blijkt op het CGVS dat die vraag tot samenwerking al wel heel specifiek was. U zegt namelijk dat ze u vroegen om bommen binnen te smokkelen in Jalalabad. Gevraagd waarom u deze specifieke vraag aan uw persoon niet eerder hebt vermeld, zegt u dat de tolk u tijdens het eerste interview niet voldoende tijd heeft gegeven en dat er werd gezegd dat u in het tweede interview meer details zou kunnen geven (CGVS, p. 18). Ten eerste is de vraag om een bom binnen te smokkelen bezwaarlijk een detail te noemen. Ten tweede werd u bij het begin van het interview op het CGVS gevraagd of het interview bij DVZ goed was verlopen en maakte u op dat moment geen enkele melding van een probleem met de tolk (CGVS, p.2).

Nog andere verklaringen het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag. Zo sprak u bij DVZ over twee dreigbrieven, terwijl op het CGVS plots sprake blijkt te zijn van drie dreigbrieven. U zegt opnieuw dat de fout bij de tolk lag, hij zou geen echt Dari hebben gesproken en u onder druk hebben gezet (CGVS, p.19). Zoals hierboven aangehaald kan dit niet als argument worden aanvaard. Wat betreft de plaats van aankomst van deze dreigbrieven, legt u tijdens het gehoor op het CGVS inconsistente verklaringen af. Eerst zegt u dat al de dreigbrieven zijn aangekomen in uw winkel (CGVS, p.14).

Even later zegt u dat de eerste en tweede dreigbrief in uw winkel aankwamen, dat u niet meer naar uw winkel durfde te gaan en dat de derde dreigbrief bij u thuis aankwam (CGVS, p. 18).

Uw relaas is niet alleen tegenstrijdig, u maakt bovendien niet duidelijk waarom de Taliban u zou uitkiezen om die bommen binnen te smokkelen. U zegt dat ze u uitkozen omdat u niet altijd werd gecontroleerd aan de checkpoints; men zou u daar hebben gekend (CGVS, p.16). Nochtans had u eerder gezegd dat ze u bijvoorbeeld aan het checkpoint van Sehet Ama (ziekenhuis in Jalalabad) niet kenden (CGVS, p.8). Elders tijdens het gehoor verklaart u ook dat in uw dorp bijna iedereen lid is van de Taliban. Waarom ze u dan nog nodig hadden, is dan ook volstrekt onduidelijk. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat de gedwongen rekrutering door de Taliban die u aanhaalt in het geheel niet overeenstemt met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie rapport toegevoegd aan administratief dossier). Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De kopieën van uw taskara en die van uw ouders, uw kinderen en uw vrouw moeten uw herkomst bewijzen. Daarbij is het opvallend dat de taskara van u en uw vader bijna exacte kopieën zijn. De handtekeningen zijn zo goed als identiek en bovendien met dezelfde balpennen gezet. Toch eigenaardig, wanneer blijkt dat uw taskara is uitgegeven in 1394 en die van uw vader in 1396. Het volgnummer van de taskara van uw vader, namelijk 22335996, verschilt trouwens maar drie cijfers van het uwe, namelijk 22335993. Dat taskara's die met twee jaar verschil worden uitgegeven, slechts drie cijfers zouden verschillen, is op zijn minst opmerkelijk te noemen. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Dat uw herkomst aan de hand van een taskara kan worden aangetoond, wordt hiermee weerlegd. Ook de huwelijksakte is geen bewijs van uw beweerde herkomst. Het argument van valse documenten gaat ook op voor de dreigbrieven van de Taliban en de klachtenbrieven bij de politie. Deze stukken kunnen op geen enkele manier uw ongeloofwaardig bevonden herkomst ombuigen."

Het louter wijzigen van zijn verklaringen met betrekking tot zijn verblijfplaats(en) voorafgaand aan zijn komst naar België en het voor het overige (grotendeels) volharden in de vervolgingsfeiten zoals hij deze eerder uiteenzette, volstaat geenszins om op de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Deze motivering wordt door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze om welke redenen aan verzoekers beweerde verblijf in het dorp Shamshapur in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar geen geloof kan worden gehecht. Aan verzoekers nieuwe verklaring - hij heeft zijn hele leven in Pakistan gewoond en slechts zes maanden in Shamshapur - kan gelet op wat voorafgaat evenmin enig geloof worden gehecht. Verzoeker blijft derhalve in gebreke een aannemelijke verklaring te geven voor zijn uiterst gebrekkige kennis van Shamshapur in district Surkhrod. De motieven met betrekking tot de verzoekers ongeloofwaardige herkomst uit Shamshapur worden derhalve door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Surkhrod in de provincie Nangarhar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER